

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 31.

Lýsingaprisur fyri þettireglu: 30 øyr. á forsiðuni,
20 øyr. á 3. og 4. síðu. Við størri lýsingum fæst
avsláttur í prísnum.

Mánadagin 3. august 1936.

Kostar kr. 1,50 fjórðingsárið + Porto. Blaðið
verður bílagt á posthúsinum, brævsavnaðstøðum
og skrivstovuni. Telf. 143.

10. árg.

Ó L A V S Ø K A N 1 9 3 6

ÓLAVSØKUMYND

So ringar tíðir, sum nú eru,
má tað sigast, at reiðiliga nógv
fólk var komið til Havnar at
halda Ólavsøku í ár.

Og veðrið var eisini heilt gott,
so stevnan eydnaðist væl í so
máta.

Ólavsøkuting varð einki í ár
— nú hava vit vetrarting.

Men kortini er Ólavsøkan ein
fólkastevna — og fram um alt
annað — ein ítróttarstevna.
Føroyingar tykjast alt meir og
meir at fáa ans fyri ítróttinum;
og Ólavsøkan í ár hevði ikki
so lítið at bjóða fólkum av ymsum
ítrótti. Vit kunnu fyrst nevna

Kappróðurin,

ið óivað er tann ítróttargrein,
sum hugtekur flestar Føroyingar.
Og tað var eisini ein ógilla
stór rýgva at fólk framvið
strondini Ólavsøkuaftan, tá kapp-
róðurin fór fram.

Fyrst róðu kvinnubátarnir, ein
úr Vestmanna og annar úr Tórshavn.
— Vestmannakvinnurnar
vunnu, og, so sýntist tað, lætt-
liga.

Aftaná kvinnubátarnar skuldu
tvey seksmannafør, av Argjum
og úr Kaldbak, rógva; men
hesin róðurin varð av ongum,
tí Argjamenninir vóru farnir í
grind norðuri í Gøtu.

So komu áttamannaförini, Vág-
bingar, Víkarmenn og Havnarmenn.
Vágbingar vóru á odda,
síðani Víkarmenn, Havnarmenn
vóru síðstir. Tað var reiðiliga
stórur munur millum hesar
tríggjar bátarnar.

Síðst róðu tiggjumannaförini,
Havnarbáturin og Vestmanna-

báturin. Hesin róðurin er tann,
ið ár undan ári setur oll sínni
í spenning; og í ár var spenn-
ingurin óforur, tí bátarnir tyktust
at fylgjast inn eftir, reiðiliga
javnir. Men sum teir nærkaðust,
sást, at Vestmanningurin hevði
munin, og tá teir komu á mál,
lái hann góða bátslongdina fremri.

Um kappróðurin kann sigast,
at allir Havnarbátarnir vóru
eystast og vóru tí minst heldigir
í streymi. Men kanska burtursæð
frá tiggjumannaförinum vildi
ein heldigari plásing neyvan
hjálpit teimum stórt, hartil var
munurin millum bátarnar ov
stórur og rákið ov spakt. Hvat
Havnar tiggjumannafarinum við-
vikur, so kundi tað neyvan haft
betri manning, enn tað hevði
til henda róður.

Boltleikir.

Ólavsökudag var boltleikur
millum Tvørá boltfelag og B.36.

Tað er neyvan nakar, sum
hevði væntað annað, enn at
T.B. fór at vera heilt og aldeilis
við yvirlutan móti hesum unga
liðinum; men so varð ikki.

Í fyrria hálvleiki hevði B.36
vandin við sær; men tó at teir
so gott sum alla tíðina vóru við
yvirlutan, eydnaðist tað teimum
ikki at gera mál. Hálvleikurin
endaði við 0—0.

Tað var nú ikki annað at
venta, enn at T. B. í øðrum
hálvleiki, nú teir høvdu vandin
við sær, fór at taka seg fram og
vinna ein lættan sigur; men
heldur ikki í øðrum hálvleiki
bar til hjá teimum. B.36 var
eisini í hesum hálvleiki fyri tað

mesta við yvirlutan, og nú
eydnaðist tað teim at gera eitt
mál. Leikurin endaði við einum
siguri til B.36: 1—0.

Seinri á degi royndi H. B.
seg móti einum kombineraðum
liði av Brann og Djerv úr Ber-
gen. Hesi bæði liðini eru av
teim bestu í Noregis landi, ser-
liga er Brann kent sum eitt frá-
líkt lið. Sostatt kundi tað sjálv-
sagt ikki verða talan um nakran
sigur fyri H. B., men eitt vakurt
spæl, um enn úrslitið kann
rættast av øllum frammanundan,
er eisini vert at síggja.

Og tað má sigast, at Norð-
menninir vóru bæði og smidligir
og kringir, og tað samanspæl og
tann teknitur, teir sýndu, er
neyvan sæddur í Gundadali áður,
tað skuldi so verið Íslendingar,
ið komu teimum nær, hvat
hesum viðvikur.

At H. B. liðið formáddi sær
móti hesum stínnu spælurum,
er neyvan beint at siga, teir
høvdu ikki so fá upplop og
samanspæl teirra var stundum
reiðiliga gott; men at Norð-
menninir vóru so aldeilis við
yvirlutan og áttu mesta partin
av spælinum, tað er heldur einki
at taka seg aftur í. Leikurin
endaði við 7 málum til Norð-
mennin, meðan H. B. fekk 2.

Umfamt hendan dystin spældu
hesi liðini tveir aðrar. Hin fyrri
mánadagin og hin seinna fríggja-
dagin. Hin fyrri dystin vunnu
Norðmenninir við 5 og hin
seinna við 7 móti 0.

Tað kann ikki sigast um
hesar leikir, at málúrslitið er
annarsleidis, enn spælið var til.
Men tó at H. B. tapti — sum
tað kann tykjast — stórlega, so
kunnu teir tó gleða seg yvir
at hava verið við at sýnt fólk
nakrar frálíkar boltleikir. Hartil
hava teir væl eisini lært eitt
sindur av gestum sínum.

Ólavsökuvold var hondbolts-
kappleikur millum tvey lið av
kvinnufelaginum »Neistina«. —
Ein slíkur leikur hevur mest
dæmi av eini framsýning og
kundi sostatt ikki bjóða áskoð-
arunum tann spenning og at-
huga, sum krevst til ein kapp-
leik. Kommunuskúlagarðurin er

heldur lítil til hondboltsleik, og
kom tí spælið at síggja ov saman-
kroyst út. Men hetta er ein frá-
líkur ítróttur, sum eigir at verða
tíkin upp um alt Føroyaland.

Kappríðingin.

Tað var eitt prútt lið at síggja:
nakrir og tjúgu menn á hesti
ríðandi út á Krossvegin, har
kappríðingin skuldi fara fram.

Vakurt var at síggja teir kapp-
ríða, tveir og tveir, allan riðilin
at enda.

Ógviliga ójavnir vóru hestarnir
til stoddar; men hinir smáu
føroysku hestarnir góvu ikki
teim stóru hestunum av norskum
slagi nógv eftir í kvikleika.

Thomas Rubeksen, Tórshavn
vann kappríðingina.

Svimjingin.

Í svimjingarhylinum í Gunda-
dali varð sýnd svimjing av einum
hópi av ungum kvinnum og
monnum, 18 í tali. Mong av
hesum fólki svumu heilt væl.

Á Eystaruvág varð eisini sýnd
svimjing. Her lutóku 12, og
hesir vóru ikki minni kringir
enn hinir.

Skjótting.

Í tveimum støðum var kapp-
skjótning á Ólavsøku: Skotfelagið
hevði sína skjótning í pakkhúsi
Havnar arbeiðsmannafelags, og
ein varð hildin í Tórshøll. Við
Skotfelagsins skjótting vunnu
hesir premiur:

Theodor Samuelsen,
Henry Runvall,
Viglund Hansen,
allir úr Tórshavn.

Hetta vóru teir ymsu ítróttirnir;
annars var ein hópur av ymsum
stuttleika, so sum ringkasting,
skjótting við luftbyrsu o. a. í
kommunuskúlagarðinum.

Basarur var hildin í kommunu-
skúlanum fyri Sjómansheimið.
Eisini í katólska skúlanum var
basarur.

Á Føroya Fólkaháskúla var
framsýning av teim lutum,
næmingar skúlans hava greitt
úr hondum í summar.

Henda vakra framsýning geyur
vón um, at heimaýrki fer at
taka seg fram í stórum stigum
her á landi. — Okkara ungi
kunstnari Janus Kamban hevði
framsýning av hoggmyndum.

Hin stóri franski damparin
»Lafayette« kom á Havnina
Ólavsøkumorgun við einum hópi
av ferðafólki. Hann lá her allan
dagin, og tvey útlendsku ferða-
fólkini settu ein fremmandan
dám á býin. Føroya Ferðamanna-
felag fyrireikaði útferð til Kirkju-
høar fyri teimum, Førgripa-
goymsluna sýndu teir teimum
og føroyskan dans í Sjonleikar-
húsinum.

Hornblástrafelagini eirdu seg
ikki heldur, men veittu fólk
nógvan góðan tónleik.

— Í Sjonleikarhúsinum varð
sýndur

sjónleikurin

Garman & Worse eftir A. Kiel-
land (í føroyskari týðing).

Vit skulu ikki her draga fram
nakran serskiltan av teim leik-
andi, men bert nevna, at spælt
varð sera væl, og eingin svikur
av týðningi kendist nakrastaðni
gjøgnum alt spælið. Ein sera
hugnalig stund var tað at sita
har og skoða eitt spæl so gott,
sum ein ógviliga sjáldan hevur
fingið høvi til at sæð í Havnini.

Dansað varð alla náttina. Og
í ymsum krókum fram við
høvuðsgøturnar vóru smáar út-
solar, har ein kundi keypa
frukt o. a.

Sum endabrestur á Ólavsøkuni
komu hósdagin grindabóð úr
Rytuvík. Grindin, ið var lítil,
nakrir og 40 hvalir, varð ríkin
á Havnina, har hon legði beinini.
Henda hending kyndi nýtt liv í
Ólavsökufólkið, og ongatíð um
Ólavsøkuna var kætið meira enn
aftaná drápið og alla náttina
gjøgnum.

